

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 5Cdo/9/2022
Identifikačné číslo spisu: 5319200664
Dátum vydania rozhodnutia: 28.09.2023
Meno a priezvisko: JUDr. Alena Adamcová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2023:5319200664.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu Okresné stavebné bytové družstvo, Gočárova 252, Čadca, IČO: 31 622 704, zastúpenému advokátskou kanceláriou Advokátska kancelária JUDr. Stopka, JUDr. Cisarík s.r.o., Čadca, Potočná 2835/1 A, IČO: 36 866 849, proti žalovanému R. L. A., Č., S. V. XXXX, IČO: XX XXX XXX, zastúpenému advokátom JUDr. Jurajom Štrbákom, Čadca, Fraňa Kráľa 1504, IČO: 42 350 867, o zaplatenie 36 606,45 eura s prísl., vedenej na Okresnom súde Čadca pod sp. zn. 4C/20/2019, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 25. mája 2021 sp. zn. 11Co/3/2020, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovanému p r i z n á v a nárok na náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Čadca (ďalej v texte rozhodnutia len „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom z 19. septembra 2019, č. k. 4C/20/2018-88, zamietol žalobu ktorou sa žalobca domáhal náhrady škody vo výške 36 606,45 eura s 9 % úrokom z omeškania ročne od 30. januára 2019 do zaplatenia. O nároku na náhradu trov konania rozhodol tak, že žalovaný má voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

1.1. V odôvodnení rozsudku uviedol, že nárok žalobcu posudzoval podľa § 420 ods. 1, 3 Občianskeho zákonníka. Podľa súdu prvej inštancie žalobca bol povinný v nadväznosti na § 132 ods. 1, 2 CSP produkovať tvrdenia a dôkazy vyplývajúce z hypotézy právnej normy, teda preukázať, že mu vznikla majetková ujma - škoda, porušenie povinností žalovaného, príčinnú súvislosť medzi porušením povinností žalovaného a vzniknutou škodou a zavinenie, ktoré sa predpokladá. Keďže všetky podmienky musia byť splnené kumulatívne naraz, pri nesplnení, čo i len jednej podmienky je potrebné žalobu na náhradu škody zamietnuť ako nedôvodnú. Dôvodil, že škoda je majetková ujma v majetkovej sfére poškodeného, ktorá je objektívne vyjadriteľná peniazmi, teda skutočná škoda. Na preukázanie tejto podmienky súd prvej inštancie skúmal, či na strane žalobcu vznikla škoda, ak áno, v akej výške a kedy vznikla. Z právoplatného rozsudku Okresného súdu Ružomberok č. k. 8T/103/2012-1504 z 02.

septembra 2015, ktorý nadobudol právoplatnosť 13. januára 2016, mal preukázané čo do náhrady škody len to, že škoda vo výške 40 572,13 eura vznikla na majetku vlastníkov jednotlivých bytových domov, ktorý nie je súčasťou majetku správcu žalobcu. Podľa súdu žalobca - správca nemal právo majetok vlastníkov použiť na krytie alebo úhradu záväzkov, ktoré bezprostredne nesúvisia s činnosťou spojenou so správou domu. V tomto konkrétnom prípade v rozpore s § 8 ods. 3, § 10 ods. 4 zákona č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov (ďalej len „zákon č. 182/1993 Z. z.“), žalobca ako správca prostredníctvom predsedu predstavenstva a vedúceho ekonomicko-právneho úseku Y. L. R. použil majetok vlastníkov jednotlivých bytových domov (prostriedky fondu prevádzky, údržby a opráv príslušného panelového domu) na podávanie žalôb voči neplatičom, čo nebolo jeho právom a bolo to v rozpore so zákonom. Týmto konaním - spôsobením škody vlastníkom bytových domov, použitím ich prostriedkov v rozpore so zákonom, Y. L. R. spáchal zločin sprenevery. Vlastníkom jednotlivých bytových domov bola škoda vo výške 40 572,13 eura zaplatená dňa 15. apríla 2009. Tým nárok vlastníkov jednotlivých bytových domov na náhradu škody vo výške 40 572,13 eura zanikol splnením dlhu podľa § 559 ods. 1 Občianskeho zákonníka (ďalej aj „OZ“). Na strane vlastníkov bytových domov tak ku dňu rozhodovania súdu neexistoval nárok na náhradu škody a vlastníci bytových domov ani nepodali žalobu o náhradu škody. Žalobu o náhradu škody vo výške 40 572,13 eura podal žalobca, ktorý mal za to, že momentom, kedy zaplatil škodu jednotlivým vlastníkom jednotlivých bytových domov, teda dňom 15. apríla 2009, vznikla škoda na strane žalobcu v rovnakej výške 40 572,13 eura, s čím sa okresný súd nestotožnil. Podávanie žalôb menom žalobcu je činnosť správcu, ktorá je spojená so správou jednotlivých bytových domov. Práve žalobca bol povinný podávať žaloby proti neplatičom a platiť súdne poplatky v zmysle § 8b ods. 1, ods. 2, písm. a) zákona č. 182/1993 Z. z. Podľa zákona o súdnych poplatkoch v prípade, že žalobcom bol správca pri vymáhaní nedoplatkov, žalobca je ten subjekt, ktorý je povinný zaplatiť súdny poplatok za žalobu. V nadväznosti na výsledok sporu potom žalobca bol povinný voči neplatičom žiadať náhradu zaplateného súdneho poplatku za žalobu a náhradu ostatných trov konania v rámci nároku na náhradu trov konania podľa § 255 a nasl. CSP.

1.2. Súd prvej inštancie nemal preukázané z tabuľkového prehľadu zaplatených súdnych poplatkov za žaloby proti neplatičom, v akom súdnom konaní, pod akou spisovou značkou bola podaná žaloba proti neplatičovi, kedy bola podaná, v akej výške za tú-ktorú podanú žalobu bol zaplatený súdny poplatok, kedy bol súdny poplatok zaplatený a nebolo zrejmé ani to, či zaplatený súdny poplatok u toho - ktorého súdneho sporu bol žalobcovi nahradený neplatičom v rámci náhrady trov konania podľa § 255 ods. 1 CSP alebo nebol. Z takéhoto tabuľkového prehľadu pripojeného k žalobe súdu prvej inštancie nevyplývalo ani to, kto proti uvedeným neplatičom žaloby podával, kto v čase podávania žalôb právne zastupoval žalobcu - správcu, ani to, či dlh voči neplatičom uplatnil žalobou riadne a včas, alebo porušil svoje právne povinnosti. Rozhodne z tohto dôkazu nevyplývalo, že by uplatnenie nárokov žalobcu voči neplatičom riadne a včas zapríčinil žalovaný. Týmto smerom súd prvej inštancie ani nevedol dokazovanie, lebo bol podľa § 212 ods. 2 a § 216 ods. 2 viazaný predmetom sporu, ktorý nesmel prekročiť. Predmet sporu znel na zapltenie náhrady škody vo výške 36 606,45 eura istiny s príslušenstvom, ale bol viazaný aj základom nároku, ktorý znel, že základom nároku na náhradu škody bolo porušenie povinností žalovaného ako advokáta riadne a včas vymáhať škodu vo výške 40 572,13 eura od Y. L. R.. Základ nároku, ktorým by bol súd prvej inštancie viazaný, nebol ten, že žalovaný porušil svoju povinnosť advokáta a zodpovedá za škodu vo výške 40 572,13 eura preto, že by oneskorene uplatnil voči neplatičom žaloby podľa tabuľkového prehľadu, v dôsledku čoho by bol žalobca v konaní neúspešný a v dôsledku čoho zaplatené súdne poplatky mu neboli vrátené a v dôsledku čoho by žalovaný žalobcovi spôsobil škodu.

1.3. Súd prvej inštancie poukázal aj na § 132 ods. 2, 3 CSP, lebo z úradnej moci neprodukuje namiesto strán konania tvrdenia a dôkazy a podľa § 132 ods. 2 CSP z pripojených dôkazov sám z úradnej moci nezostavuje tvrdenia a dôkazy namiesto žalobcu, resp. žalovaného. Podľa súdu prvej inštancie, keď teda žalobca ako správca bytových domov dňa 15. apríla 2009 zaplatil spoluvlastníkom škodu 40 572,13 eura, zaplatil len to, čo podľa práva mal plniť sám, a to v zmysle uvedených zákonných ustanovení - § 8b ods. 1, 2 a písm. e) zákona č. 182/1993 Z. z., v súlade so zákonom o súdnych poplatkoch a v súlade s ustanoveniami § 251, 252, 255 CSP o povinnosti preddavkovať trovy konania vrátane súdneho poplatku zo strany žalobcu a o práve žalobcu domáhať sa náhrady trov konania vrátane náhrady zaplateného súdneho poplatku za žalobu.

1.4. Súd prvej inštancie ku dňu rozhodnutia nemal preukázanú majetkovú ujmu - škodu na strane

žalobcu v súlade so záväzným predmetom a základom nároku, teda nemal preukázané, že v súvislosti s trestným konaním sp. zn. 8T/103/2012 dňa 15. apríla 2009 zaplatením škody 40 572,13 eura vlastníkom jednotlivých bytových domov vznikla súčasne aj škoda na strane žalobcu ako správcu. Tým nemal preukázanú prvú podmienku vzniku nároku na náhradu škody, a to existenciu škody, existenciu majetkovej ujmy v súlade s uplatneným predmetom sporu (petitom a základom nároku). Bolo teda nadbytočné a právne irelevantné zaoberať sa výškou nároku na náhradu škody za situácie, keď absentoval základ nároku na náhradu škody. Bolo povinnosťou žalobcu priamo v žalobe a dôkazoch doručených v rámci koncentračných lehôt preukázať aj výšku nároku na náhradu škody. Súd prvej inštancie nebol povinný z úradnej moci podľa § 132 ods. 2 CSP z pripojených dôkazov sám zostavovať, resp. vyhľadávať dôkazy na preukázanie výšky nároku na náhradu škody. Z týchto dôvodov zamietol návrh na doplnenie dokazovania znaleckým dokazovaním na výšku škody. Vzhľadom k právnomu posúdeniu takýto dôkaz bol právne irelevantný. Zároveň súd prvej inštancie uviedol, že v prípade, keď by žalobca bol preukázal existenciu škody vo vzťahu ku škodcovi Y. L. R. a vo vzťahu k trestnému konaniu 8T/103/2012, vo vzťahu k zaplateniu škody 40 572,13 eura dňa 15. apríla 2009 vlastníkom jednotlivých bytových domov, potom by bolo potrebné konštatovať, že takýto nárok by bol premľaný v nadväznosti na skutočnosť, že rozsudok nadobudol právoplatnosť 13. januára 2016, 2-ročná premľacia lehota na náhradu škody uplynula 13. januára 2018, v ktorej napriek výzvam, upozorneniam v zmluve o právnom zastúpení žalovaný voči Y. R. neuplatnil, čím by došlo k premľaniu.

1.5. Súd prvej inštancie konštatoval, že Y. L. R. sa neobohatilo o sumu 40 572,13 eura, na jeho strane nevzniklo bezdôvodné obohatenie v tejto výške, a to napriek tomu, že zaplatil súdne poplatky v rozpore so zákonom z prostriedkov spoluvlastníkov namiesto z prostriedkov správcu, čím sa dopustil zločinu sprenevery. Zločinu sprenevery sa však dopustil takým protiprávnym konaním, ktorým spôsobil škodu spoluvlastníkom a nie žalobcovi. Podľa súdu nebola preukázaná škoda na strane žalobcu ako správcu spôsobená Y. L. R., lebo súdne poplatky bol povinný preddavkovať a riadne vymáhať pohľadávky voči neplatičom správcu, prípadne právny zástupca správcu. Škoda mohla žalobcovi ako správcovi vzniknúť v príčinnej súvislosti so súdnymi poplatkami a ich nevrátením len vtedy, ak momentálny, aktuálny zástupca správcu nevymáhal dlhy a vrátenie súdnych poplatkov v rámci náhrady trov konania riadne a včas, čo nebolo predmetom tohto konania ani predmetom dokazovania. Podľa súdu prvej inštancie žalobca neunesol dôkazné bremeno na preukázanie všetkých podmienok vzniku nároku na náhradu škody - nepreukázal vznik škody, nepreukázal porušenie povinností žalovaného v príčinnej súvislosti so vzniknutou škodou. Z toho dôvodu žaloba žalobcu bola v celom rozsahu zamietnutá ako nedôvodná. V nadväznosti na § 255 ods. 1 CSP úspešnou stranou konania bol žalovaný. Úspech žalovaného bol v rozsahu 100 %, v rozsahu ktorom mu súd prvej inštancie priznal právo na náhradu trov konania.

2. Krajský súd v Žiline (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom z 25. mája 2021 sp. zn. 11Co/3/2020, na odvolanie žalobcu rozsudok okresného súdu potvrdil podľa § 387 ods. 1, 2 CSP ako vecne správny a žalovanému priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

2.1. V odôvodnení rozsudku uviedol, že súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie danej veci, vecne správne rozhodol a svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s ustanovením § 220 ods. 2 CSP. Z uvedených dôvodov sa krajský súd v odvolacom konaní obmedzil iba na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia (§ 387 ods. 2 CSP). Námietku žalobcu spočívajúcu v tom, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci v súvislosti s nesprávnym posúdením otázky viazanosti rozsudkom Okresného súdu Ružomberok sp. zn. 8T/103/2012 z 02. septembra 2015 v súvislosti so vznikom škody, vyhodnotil odvolací súd ako nedôvodnú. Aj podľa krajského súdu súd prvej inštancie nemal ku dňu rozhodnutia preukázanú majetkovú škodu na strane žalobcu v súlade so záväzným predmetom sporu a základom nároku, teda nemal preukázané, že v súvislosti s trestným konaním sp. zn. 8T/103/2012 dňa 15. apríla 2009 zaplatením škody 40 572,13 eura vlastníkom jednotlivých bytových domov vznikla súčasne aj škoda na strane žalobcu ako správcu. V tejto súvislosti konštatoval, že súd prvej inštancie správne ustálil, že zločinom sprenevery došlo takým protiprávnym konaním, ktorým bola spôsobená škoda spoluvlastníkom a nie samotnému žalobcovi. Z uvedených dôvodov bola potom nedôvodná aj námietka odvolateľa, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Ako nedôvodnú vyhodnotil súd aj námietku odvolateľa týkajúcu sa odmietnutia vykonania znaleckého dokazovania, výsluchov svedkýň E. J. a X. J. v súvislosti s preukázaním výšky škody a

opodstatnenosti samotného uplatneného nároku, keďže súd prvej inštancie sa s touto otázkou vypořiadal vyčerpávajúcim spôsobom v bode 6. odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie. Neobstála ani námietka odvolateľa týkajúca sa tej skutočnosti, že L. R. odmietol dobrovoľne nahradiť škodu, pričom vzhľadom na premlčanie nároku neostávalo iné, ako sa domáhať plnenia od žalovaného súdnou cestou, ktorý postup je v súlade s rozsudkom Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 25Cdo/3092/2008 zo dňa 19. apríla 2011, keďže žalobca predložil na pojednávaní 19. septembra 2019 ako dôkaz obálku adresovanú L. R., pričom bolo súdom prvej inštancie konštatované, že táto výzva mu nebola doručená. V tejto súvislosti odvolací súd konštatoval, že žalobca ani neuviedol, z akého dôvodu tento dôkaz nepredložil už v samotnej podanej žalobe. Aplikácia citovaného rozhodnutia Najvyššieho súdu ČR neprichádzala do úvahy, keďže z neho vyplýva, že je povinnosťou veriteľa, aby preukázal skutkové okolnosti, z ktorých jednoznačne vyplýva záver, že dlžník odmietol splniť jeho pohľadávku. Ďalšie argumenty žalobcu v odvolacom konaní odvolací súd považoval pre rozhodnutie vo veci už za nerozhodné, bez potreby sa nimi osobitne vypořiadavať, preto na ostatnú odvolaciu argumentáciu, zaoberajúcu sa ďalšími irelevantnými okolnosťami prejednávanej veci, už nespôsobilú ovplyvniť rozhodnutie, odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

3. Uvedené rozhodnutie odvolacieho súdu napadol dovolaním žalobca (ďalej aj „dovolateľ“). Prípustnosť, ako aj dôvodnosť dovolania odôvodnil ustanovením § 421 ods. 1 písm. a) CSP, nakoľko rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu.

3.1. Dovolateľ uviedol, že názor prvoinštančného súdu, následne potvrdený súdom druhej inštancie, o nepreukázaní vzniku škody je neudržateľný, v rozpore s právoplatným a vykonateľným rozsudkom Okresného súdu Ružomberok č.k. 8T/103/2012-1504 z 2. septembra 2015. Medzi sporovými stranami v predmetnom civilnom konaní otázka vzniku škody nebola sporná, žalovaný vznik škody ani nerozporeval, pričom v trestnom konaní ako splnomocnenec poškodeného túto sumu i uplatňoval v mene žalobcu. Poukázal na uznesenie NS SR z 21. decembra 2009, sp. zn. 4MCdo/23/2008, uvádzajúce, že vždy je daná ústavná požiadavka takej interpretácie právnych noriem, ktorá vedie k vnútornej bezrozpornosti právneho poriadku ako celku a ktorá zároveň odstraňuje neodôvodnenú rozdielnosť vo vyvodzovaní právnych následkov porovnateľných právnych inštitútov. Uvedené rozhodnutie možno analogicky uplatniť aj na tento prípad, kedy je zrejma neprípustnosť argumentácie súdu ohľadom neexistencie škody, keď bol páchatel odsúdený v trestnom konaní pre trestný čin sprenevery. Nakoľko jednoznačne súdu preukázali vznik škody, mal sa súd zaoberať jej výškou. V prípade nepreukázania výšky škody trestným rozsudkom, navrhovali vykonať znalecké dokazovanie a tiež výsluch svedkov E. J. a X. J. (pracovníčok ekonomického úseku žalobcu). Na pojednávaní 19. septembra 2019 súd bez racionálnej argumentácie odmietol prihliadať na dôkaz - obálku adresovanú L. R. s vyznačením pošty, že zásielka nebola prevzatá v odbernej lehote. Obálka mala byť založená do súdneho spisu, nakoľko tento doplňujúci dôkaz bol predložený, reagujúc na predbežný právny názor súdu, vyjadrený až na pojednávaní 19. septembra 2019. Vzhľadom na uvedené súd dospel k záveru, že nárok voči R. je premlčaný porušením povinnosti zo strany žalovaného. Vznik škody a aktívnu vecnú legitimáciu žalobcu v tomto konaní ozrejmil na pojednávaní uskutočnenom na súde prvej inštancie dňa 19. septembra 2019 aj predseda predstavenstva žalobcu K. Y. L.Í..

3.2. Podľa názoru žalobcu súd nesprávne posúdil právnu otázku viazanosti rozsudkom Okresného súdu Ružomberok č.k. 8T/103/2012 z 2. septembra 2015, z ktorého mal ohľadom vzniku škody vychádzať. Uvedeným rozsudkom bol L. R. uznaný vinným pre trestný čin sprenevery a zároveň týmto rozhodnutím súd uznal za poškodeného žalobcu, v dôsledku čoho je nesprávny záver prvoinštančného súdu o nepreukázaní vzniku škody žalobcom. Pri riešení tejto otázky sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (viď napr. uznesenie NS SR z 21. decembra 2009, sp. zn. 4MCdo/23/2008). Vzhľadom na uvedené navrhol, aby Najvyšší súd SR rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 11Co/3/2020 z 25. mája 2021 v spojení s rozsudkom Okresného súdu Čadca sp. zn. 4C/20/2019 z 19. septembra 2019 zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie.

4. Žalovaný sa k dovolaniu nevyjadril.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení,

že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie je potrebné odmietnuť.

6. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na príslušnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšej inštancie, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania.

6.1. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

7. Z ustanovenia § 419 CSP vyplýva, že proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú špecifikované v ustanoveniach § 420 CSP (prípustnosť dovolania pre vady zmätočnosti) a § 421 CSP (prípustnosť dovolania pre riešenie právnej otázky).

8. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f) CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa v dovolaní uviesť, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a náležitým spôsobom označiť dovolací dôvod (§ 420 alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

9. V danom prípade dovolateľ namietal nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP.

10. Podľa § 421 ods. 1 CSP, z ktorého zákonného ustanovenia dovolateľ vyvodil prípustnosť jeho dovolania, je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

11. Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

12. V prípade uplatnenia dovolacieho dôvodu, ktorým je nesprávne právne posúdenie veci, je riadne vymedzenie tohto dovolacieho dôvodu v zmysle § 432 ods. 2 CSP nevyhnutným predpokladom pre posúdenie prípustnosti dovolania v zmysle § 421 ods. 1 CSP.

13. V zmysle zákonných ustanovení dovolací súd môže len konštatovať, že výsledok posúdenia prípustnosti dovolania je teda podmienený tým, ako dovolateľ sám vysvetlí (konkretizuje a doloží), že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia dovolateľom označenej právnej otázky. K uvedenému dovolací súd poznamenáva, že otázka relevantná podľa ustanovenia § 421 ods. 1 CSP musí mať zreteľné charakteristické znaky. Predovšetkým musí ísť o otázku právnú, ktorú odvolací súd riešil a na jej vyriešení založil rozhodnutie napadnuté dovolaním. Právna otázka, na vyriešení ktorej nespočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu (vyriešenie ktorej nevedlo k záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu), i keby bola prípadne v priebehu konania súdmi posudzovaná, nemôže byť

považovaná za významnú z hľadiska tohto ustanovenia.

14. Otázka nastolená žalobcom súvisí s postavením poškodeného v adhéznom konaní, o prípad ktorý nejde a ani ju odvolací súd neriešil.

14.1. Dovolací súd v predmetnej veci dospel k záveru, že žaloba je predčasná, nakoľko otázka nastolená v dovolaní žalobcom, týkajúca sa viazanosti trestným rozsudkom, nebola súdmi v posudzovanej veci riešená. Žaloba bola zamietnutá z dôvodu, že súd nemal preukázanú škodu za jednotlivé čiastkové konania. V tejto súvislosti dovolací súd poukazuje na argumentáciu uvedenú v rozhodnutí súdu prvej inštancie v bode 6 na str. 4 „Z tabuľkového prehľadu zaplatených súdnych poplatkov za žaloby proti neplatičom na čl. 20 spisu súd nemal preukázané, v akom súdnom konaní, pod akou spisovou značkou bola podaná žaloba proti neplatičovi, kedy bola podaná, v akej výške za tú-ktorú podanú žalobu bol zaplatený súdny poplatok, kedy bol súdny poplatok zaplatený a nie je zrejmé ani to, či zaplatený súdny poplatok u toho-ktorého súdneho sporu bol žalobcovi nahradený neplatičom - žalovaným v rámci náhrady trov konania podľa § 255 ods. 1 CSP alebo nebol. Z takéhoto tabuľkového prehľadu pripojeného k žalobe súdu nevyplýva ani to, kto proti uvedeným neplatičom žaloby podával. Z tohto tabuľkového prehľadu nevyplýva ani to, kto v čase podávania týchto žalôb na čl. 20 spisu právne zastupoval žalobcu - správcu, ani to, či dlh voči neplatičom uplatnil žalobou riadne a včas, alebo porušil svoje právne povinnosti. Rozhodne z tohto dôkazu nevyplýva, že by uplatnenie nárokov žalobcu voči neplatičom riadne a včas zapríčinil žalovaný.“

15. Dovolací súd preto konštatuje, že prípustnosť dovolania uplatneného dovolateľom podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a) CSP nie je daná, preto dovolanie žalobcu ako neprípustné podľa § 447 písm. f) CSP odmietol.

16. V dovolacom konaní úspešnému žalovanému najvyšší súd priznal nárok na náhradu trov dovolacieho konania voči žalobcovi v celom rozsahu (§ 255 ods. 1 CSP).

17. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.